ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 1. februára 2007 *

Vo veci C-266/05 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 24. júna 2005,

Jose Maria Sison, bydliskom v Utrechte (Holandsko), v zastúpení: J. Fermon, advokát,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues, K. Schiemann (spravodajca), M. Ilešič a E. Levits,

generálny advokát: L. A. Geelhoed,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. júna 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou pán Sison navrhuje, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 26. apríla 2005, Sison/Rada (T-110/03, T-150/03 a T-405/03, Zb. s. II-1429, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým Súd prvého stupňa zamietol jeho žaloby smerujúce k zrušeniu troch rozhodnutí Rady Európskej únie z 21. januára 2003, 27. februára 2003 a 2. októbra 2003, ktoré sa týkali odmietnutia prístupu k niektorým dokumentom (ďalej len „prvé rozhodnutie o odmietnutí", „druhé rozhodnutie o odmietnutí" a „tretie rozhodnutie o odmietnutí", a spoločne ďalej len „rozhodnutia o odmietnutí").

Právny a skutkový rámec

Právny rámec

2 Odôvodnenia č. 3, 4, 9 a 11 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) sú formulované takto:

„(3) ... Toto nariadenie zjednocuje iniciatívy, ktoré tieto orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] už vyvinuli s cieľom zvýšiť transparentnosť rozhodovacieho procesu.

(4) Účelom tohto nariadenia je čo najúčinnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom a ustanoviť pre tento prístup všeobecné pravidlá a obmedzenia v súlade s článkom 255 ods. 2 Zmluvy o ES.

...

(9) Vzhľadom na veľmi citlivý obsah niektorých dokumentov je potrebné, aby sa s nimi zaobchádzalo osobitným spôsobom. ...

...

(11) V zásade majú byť všetky dokumenty týchto orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] prístupné verejnosti. Je však potrebné chrániť niektoré verejné a súkromné záujmy prostredníctvom výnimiek. ...“

3 Článok 1 písm. a) uvedeného nariadenia stanovuje, že účelom tohto nariadenia je „vymedziť pravidlá, podmienky a obmedzenia z dôvodu verejného alebo súkromného záujmu, ktorými sa spravuje právo na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie..., ako sa ustanovuje v článku 255 Zmluvy o ES, takým spôsobom, aby sa zaistil čo najširší prístup k dokumentom“.

4 Článok 2 toho istého nariadenia s názvom „Adresát a rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„1. Každý občan únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte má právo na prístup k dokumentom orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] v súlade s pravidlami, podmienkami a obmedzeniami určenými v tomto nariadení.“

...

5. Na citlivé dokumenty, ako sú definované v článku 9 ods. 1, sa vzťahuje osobitné zaobchádzanie v súlade s týmto článkom.

...“

5 Článok 4 nariadenia č. 1049/2001 s názvom „Výnimky“ stanovuje:

„1. Orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

a) verejného záujmu týkajúceho sa:

— verejnej bezpečnosti,

— obrany a vojenských vecí,

— medzinárodných vzťahov,

— finančnej, menovej alebo hospodárskej politiky spoločenstva alebo niektorého členského štátu.

...

2. Orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana:

— obchodných záujmov fyzickej alebo právnickej osoby, vrátane duševného vlastníctva,

— súdneho konania a právneho poradenstva,

— účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly,

pokiaľ nepreváži verejný záujem na jeho zverejnení.

...

4. Pokiaľ ide o dokumenty tretej osoby a nie je jasné, či dokument môže alebo nemôže byť zverejnený, orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] sa poradia s treťou osobou s cieľom posúdiť, či sa môže použiť výnimka z odseku 1 alebo 2.

5. Členský štát môže požiadať orgán [inštitúciu — *neoficiálny preklad*], aby nezverejnil [nezverejnila — *neoficiálny preklad*] dokument pochádzajúci z daného členského štátu bez jeho predchádzajúceho súhlasu.

6. Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.

...“

6 Článok 6 ods. 1 uvedeného nariadenia stanovuje:

„Žiadosti o prístup k dokumentu sa podávajú akoukoľvek písomnou formou... Žiadateľ nie je povinný uviesť dôvod svojej žiadosti.“

7 Článok 9 toho istého nariadenia stanovuje:

„1. Citlivými dokumentmi sa rozumejú dokumenty pochádzajúce z orgánov [inštitúcií — *neoficiálny preklad*] alebo z agentúr nimi založených, z členských štátov, tretích krajín alebo medzinárodných organizácií, ktoré sú v súlade s pravidlami príslušného orgánu klasifikované ako ‚TRÈS SECRET/TOP SECRET', ‚SECRET' alebo ‚CONFIDENTIEL' a ktoré chránia základné záujmy Európskej únie alebo jedného alebo viacerých jej členských štátov v oblasti, na ktorú sa vzťahuje článok 4 ods. 1 písm. a), predovšetkým verejnú bezpečnosť, obranu a vojenské veci.

...

3. Citlivé dokumenty sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu.

4. Orgán, ktorý [Inštitúcia, ktorá — *neoficiálny preklad*] sa rozhodne odmietnuť prístup k citlivému dokumentu, uvedie dôvody tohto svojho rozhodnutia takým spôsobom, ktorý nepoškodí záujmy chránené podľa článku 4.

...“

8 Podľa článku 11 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001:

„Ku každému dokumentu je v registri uvedené odkazové číslo... predmet a/alebo krátky opis obsahu dokumentu... Odkazy sa vyhotovia takým spôsobom, ktorým sa neporušujú ustanovenia o ochrane záujmov uvedené v článku 4.“

9 Článok 12 uvedeného nariadenia nazvaný „Priamy prístup v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra" v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Pokiaľ to je možné, orgány [inštitúcie — *neoficiálny preklad*] v súlade so svojimi vlastnými pravidlami priamo sprístupnia dokumenty verejnosti v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra.

2. Podľa článkov 4 a 9 priamo prístupné majú byť najmä legislatívne dokumenty, to znamená dokumenty vypracované alebo doručené v priebehu prijímania právnych predpisov, ktoré sú právne záväzné v členských štátoch alebo pre členské štáty."

Okolnosti predchádzajúce sporu

10 Okolnosti predchádzajúce sporu boli vymedzené Súdom prvého stupňa v bodoch 2 až 8 napadnutého rozsudku takto:

„2 Dňa 28. októbra 2002 Rada Európskej únie prijala rozhodnutie 2002/848/ES, ktoré vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ruší rozhodnutie 2002/460/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 295, s. 12). Toto rozhodnutie zahrnulo žalobcu do zoznamu osôb podliehajúcich zmrazeniu fondov a finančných aktív zavedeného týmto nariadením (ďalej len „napadnutý zoznam"). Tento zoznam bol aktualizovaný najmä rozhodnutím Rady 2002/974/ES z 12. decembra 2002 (Ú. v. ES L 337, s. 85) a rozhodnutím 2003/480/ES z 27. júna 2003 (Ú. v. EÚ L 160, s. 81), ktoré zrušilo skoršie rozhodnutia a stanovilo nový zoznam. Meno žalobcu naďalej zostalo na tomto zozname.

3 Žalobca listom z 11. decembra 2002 požiadal podľa nariadenia č. 1049/2001 o prístup k dokumentom, ktoré viedli Radu k prijatiu rozhodnutia 2002/848 a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere. Listom z 3. februára 2003 žalobca požiadal o prístup ku všetkým novým dokumentom, ktoré viedli Radu k prijatiu rozhodnutia 2002/974, podľa ktorého zotrvával na napadnutom zozname, a o označenie štátov, ktoré poskytli určité dokumenty v tomto smere. Listom z 5. septembra 2003 žalobca požiadal konkrétne o prístup k zápisnici zo zasadania Výboru stálych zástupcov (Coreper) 11 311/03 EXT 1 CRS/CRP týkajúcej sa rozhodnutia 2003/480, ako aj ku všetkým dokumentom predloženým Rade pred prijatím rozhodnutia 2003/480, na základe ktorých bol zahrnutý do napadnutého zoznamu a zotrvával na ňom.

4 Rada na každú z týchto žiadostí odpovedala odmietnutím prístupu, hoci aj čiastočného, opakovanými rozhodnutiami z 21. januára, 27. februára a 2. októbra 2003 (ďalej len ‚prvé rozhodnutie o odmietnutí', ‚druhé rozhodnutie o odmietnutí' a ‚tretie rozhodnutie o odmietnutí').

5 Pokiaľ ide o prvé a druhé rozhodnutie o odmietnutí, Rada uviedla, že informácie, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia o stanovení napadnutého zoznamu, sú uvedené v zápisniciach Coreper z 23. októbra 2002 (13 441/02 EXT 1 CRS/CRP 43) a zo 4. decembra 2002 (15 191/02 EXT 1 CRS/CRP 51) klasifikovaných ako ‚CONFIDENTIEL UE'.

6 Rada odmietla sprístupniť tieto zápisnice vzhľadom na článok 4 ods. 1 písm. a) prvú a tretiu zarážku nariadenia č. 1049/2001. Uviedla na strane jednej, že ‚sprístupnenie [týchto zápisníc], ako aj informácií, ktorými disponujú orgány členských štátov, ktoré bojujú proti terorizmu, by umožňovalo osobám, skupinám a subjektom, ktoré sú predmetom týchto informácií, poškodiť činnosti vykonávané týmito orgánmi a spôsobiť ťažkú ujmu verejnému záujmu z hľadiska verejnej bezpečnosti'. Na strane druhej, podľa Rady ‚sprístupnenie

predmetných informácií by spôsobilo tiež ujmu ochrane verejného záujmu z hľadiska medzinárodných vzťahov, keďže činnosti vykonávané v rámci boja proti terorizmu zahŕňajú rovnako aj orgány tretích štátov'. Rada odmietla čiastočný prístup k informáciám z dôvodu, že boli ‚v celom rozsahu kryté vyššie uvedenými výnimkami'. Rada okrem toho odmietla označiť štáty, ktoré poskytli relevantné informácie, s tým, že ‚orgány, od ktorých pochádzajú predmetné informácie, po porade podľa článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 namietali proti sprístupneniu požadovanej informácie'.

7 Pokiaľ ide o tretie rozhodnutie o odmietnutí, Rada na úvod uviedla, že žiadosť žalobcu sa týka toho istého dokumentu, ku ktorému mu bol odmietnutý prístup prvým rozhodnutím o odmietnutí. Rada potvrdila svoje prvé rozhodnutie a dodala, že prístup k zápisnici 13 441/02 sa musí rovnako odmietnuť z dôvodu výnimky týkajúcej sa súdneho konania (článok 4 ods. 2 druhá zarážka nariadenia č. 1049/2001). Rada následne uznala, že omylom spomenula ako relevantnú zápisnicu 11 311/03 týkajúcu sa rozhodnutia 2003/480. V tomto smere uviedla, že neobdržala inú informáciu alebo dokument odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia 2002/848 v rozsahu, v akom sa týka žalobcu.

8 Žalobca podal žalobu o neplatnosť rozhodnutia 2002/974 zapísanú do registra kancelárie Súdu prvého stupňa pod číslom T-47/03."

Konanie na Súde prvého stupňa a napadnutý rozsudok

11 Žalobca podal na Súd prvého stupňa tri po sebe nasledujúce žaloby smerujúce k zrušeniu prvého rozhodnutia o odmietnutí (vec T-110/03), druhého rozhodnutia o odmietnutí (T-150/03) a tretieho rozhodnutia o odmietnutí (T-405/03). Tieto tri veci boli spojené do spoločného konania.

12 Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom všetky tri uvedené žaloby zamietol.

13 Ako to vyplýva z bodov 26, 34 a 35 napadnutého rozsudku, žaloba vo veci T-405/03 bola vyhlásená jednak za neprípustnú v časti, v ktorej sa týka výlučne potvrdzujúceho odmietnutia prístupu k zápisnici 13441/02, a jednak za nedôvodnú v časti, v ktorej sa týka odmietnutia prístupu k iným dokumentom, pričom Súd prvého stupňa v tejto súvislosti usúdil, že neexistencia takýchto dokumentov bola Radou dostatočne právne preukázaná.

14 Žaloba vo veci T-150/03 bola zamietnutá ako nedôvodná, keďže Súd prvého stupňa v bode 38 napadnutého rozsudku došiel k záveru o neexistencii dokumentov požadovaných žalobcom.

15 Pokiaľ ide o vec T-110/03, Súd prvého stupňa najprv v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku rozhodol:

„46 Pokiaľ ide o rozsah kontroly zákonnosti rozhodnutí o odmietnutí Súdom prvého stupňa, je potrebné poznamenať, že v rozsudkoch [z 19. júla 1999,] Hautala/Rada, [T-14/98, Zb. s. II-2489, bod 71,] a Kuijer/Rada, [T-211/00, Zb. s. II-485, bod 53,] Súd prvého stupňa priznal Rade širokú mieru úvahy v rámci rozhodovania o odmietnutí založeného čiastočne, ako v prejednávanej veci, na ochrane verejného záujmu v oblasti medzinárodných vzťahov. V rozsudku Kuijer/Rada, už citovanom v bode 44 vyššie, takáto miera úvahy bola inštitúcii priznaná, keď táto zakladala svoje zamietnutie prístupu na ochrane verejného záujmu vo všeobecnosti. V oblastiach týkajúcich sa povinných výnimiek prístupu verejnosti k dokumentom upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 tak disponujú inštitúcie širokou mierou voľnej úvahy.

47 Kontrola zákonnosti rozhodnutí inštitúcií o odmietnutí prístupu k dokumentom z dôvodu výnimiek týkajúcich sa verejného záujmu upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 vykonávaná Súdom prvého stupňa sa teda musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a odôvodnenia, materiálnej presnosti skutočností, ako aj absencie zjavne nesprávneho posúdenia skutočností a zneužitia právomocí (pozri analogicky rozsudky Hautala/Rada, už citovanom v bode 44 vyššie, body 71 a 72, potvrdený v odvolacom konaní, a Kuijer/Rada, už citovanom v bode 45 vyššie, bod 53).“

16 V rámci rozhodovania o žalobnom dôvode žalobcu, podľa ktorého odmietnutie prístupu k požadovaným dokumentom predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, konkrétne záruk zakotvených v článku 6 ods. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDĽP“), ako aj porušenie zásady proporcionality, Súd prvého stupňa v bodoch 50 až 55 napadnutého rozsudku usúdil, že:

„50 Na jednej strane je potrebné pripomenúť, že v zmysle článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 sú adresátmi práva na prístup k dokumentom inštitúcií ‚každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo sídlom v niektorom členskom štáte‘. Z toho vyplýva, že účelom tohto nariadenia je zaručiť prístup k verejným dokumentom každému, nie iba prístup žiadateľa k dokumentom, ktoré sa ho týkajú.

51 Na druhej strane výnimky z prístupu k dokumentom upravené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú formulované imperatívne. Z toho vyplýva, že inštitúcie sú povinné odmietnuť prístup k dokumentom, ktorých sa týkajú tieto výnimky, ak sa predloží dôkaz o stanovených okolnostiach (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. marca 1997, WWF UK/Komisia, T-105/95, Zb. s. II-313, bod 58, a z 13. septembra 2000, Denkavit Nederland/Komisia, T-20/99, Zb. s. II-3011, bod 39).

52 Osobitný záujem, ktorý môže uvádzať žiadateľ o prístup k dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú, sa preto nemôže pri uplatňovaní povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 zohľadniť.

53 Žalobca v podstate tvrdí, že Rada je povinná dať mu prístup k požadovaným dokumentom, keďže tieto dokumenty sú pre neho potrebné na zabezpečenie jeho práva na spravodlivý proces v rámci konania T-47/03.

54 Keďže sa teda Rada dovolávala povinných výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 v prvom rozhodnutí o odmietnutí, nemožno jej vytýkať to, že nezohľadnila prípadnú osobitnú potrebu žalobcu disponovať požadovanými dokumentmi.

55 Preto dokonca aj za predpokladu, že tieto dokumenty sa ukážu potrebné pre obranu žalobcu v konaní T-47/03, pričom táto otázka patrí do posúdenia predmetnej veci, táto okolnosť nie je relevantná pre posúdenie platnosti prvého rozhodnutia o odmietnutí."

17 Pri zamietnutí druhého žalobného dôvodu uvádzaného žalobcom, ktorý vyplýval z nesplnenia povinnosti odôvodnenia v prípade prvého rozhodnutia o odmietnutí uloženej inštitúciám podľa článku 253 ES, sa Súd prvého stupňa opieral o nasledujúce dôvody:

„60 Pokiaľ ide o otázku žiadosti o prístup k dokumentom, ak predmetná inštitúcia odmietne takýto prístup, musí na základe informácií, ktorými disponuje

v každom konkrétnom prípade, preukázať, že na dokumenty, ku ktorým sa prístup požaduje, sa skutočne vzťahujú výnimky upravené v nariadení č. 1049/2001 (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2000, Holandsko a Van der Wal/Komisia, C-174/98 P a C-189/98 P, Zb. s. I-1, bod 24). Nemusí byť však vždy možné uviesť dôvody odôvodňujúce utajenie vo vzťahu ku každému dokumentu bez toho, aby sa zverejnil jeho obsah, čím by sa pozbavila výnimka jej základného účelu (pozri analogicky rozsudok WWF UK/Komisia,..., bod 65).

61 V rámci tejto judikatúry teda prislúcha inštitúcii, ktorá odmietla prístup k dokumentu, predložiť odôvodnenie umožňujúce pochopiť a overiť jednak, či sa požadovaného dokumentu skutočne týka oblasť, na ktorú sa vzťahuje uvádzaná výnimka, a jednak, či potreba ochrany súvisiaca sa touto výnimkou je skutočná.

62 V prejednávanej veci vo vzťahu k zápisnici 13 441/02 Rada jasne uviedla výnimky, na ktorých zakladá svoje odmietnutie a odkázala kumulatívne na prvú a tretiu zarážku článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001. Uviedla, prečo sú tieto výnimky relevantné vo vzťahu k predmetným dokumentom s odkazom na boj proti terorizmu a intervenciu tretích štátov. Okrem toho poskytla krátke vysvetlenie o potrebe uvádzanej ochrany. Takže, vo vzťahu k otázke verejnej bezpečnosti uviedla, že oznámenie dokumentov osobám, ktoré sú predmetom týchto informácií, by mohlo zmariť činnosti verejných orgánov. Vo vzťahu k otázke medzinárodných vzťahov stručne odkázala na účasť tretích štátov v boji proti terorizmu. Stručnosť tohto odôvodnenia je prípustná s prihliadnutím na skutočnosť, že uvedenie dodatočných informácií odkazujúcich najmä na obsah predmetných dokumentov by pozbavilo uvádzané výnimky ich účelu.

63 Vo vzťahu k čiastočnému odmietnutiu prístupu k týmto dokumentom Rada, na strane jednej, výslovne uviedla, že skúmala túto možnosť a, na strane druhej,

uviedla dôvod, pre ktorý bola táto možnosť odmietnutá, a síce, že na predmetné dokumenty sa v celom rozsahu vzťahujú uvádzané výnimky. Z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené vyššie, Rada nemohla presne identifikovať informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch, bez toho, aby nepozbavila uvádzané výnimky ich účelu. Skutočnosť, že toto odôvodnenie sa zdá stereotypné, nepredstavuje sama osebe nedostatok odôvodnenia, keďže neprekáža ani pochopeniu, ani overeniu vykonaného odôvodnenia.

64 Pokiaľ ide o označenie štátov, ktoré poskytli relevantné dokumenty, treba poznamenať, že samotná Rada uviedla existenciu dokumentov pochádzajúcich z tretích štátov vo svojich rozhodnutiach o odmietnutí. Rada jednak poukázala na výnimku upravenú v tomto smere, a to na článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001. A jednak predložila dve kritériá uplatnenia tejto výnimky. Po prvé sa Rada implicitne, ale nevyhnutne domnieva, že predmetné dokumenty sú citlivými dokumentmi. Táto skutočnosť je pochopiteľná a možno ju preveriť s prihliadnutím na daný kontext, najmä s ohľadom na klasifikáciu predmetných dokumentov ‚CONFIDENTIEL UE'. Po druhé, Rada uviedla, že sa obrátila na príslušné orgány, ktoré nesúhlasili s tým, aby poskytla ich označenie.

65 Napriek relatívnej stručnosti (dve strany) odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí, žalobca mal plne možnosť pochopiť dôvody odmietnutia, ktoré boli voči nemu uplatnené, a Súd prvého stupňa je spôsobilý vykonať svoju kontrolu. Rada preto odôvodnila predmetné rozhodnutia správne."

18 Tretím žalobným dôvodom založeným na porušení práva na prístup k dokumentom sa žalobca odvoláva na porušenie článku 1 druhého odseku EÚ, článku 6 ods. 1 EÚ a článku 255 ES, ako aj článku 4 ods. 1 písm. a) a ods. 6 a článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001.

19 V rámci rozhodovania o prvej časti tohto tretieho žalobného dôvodu, podľa ktorej Rada pri prijímaní prvého rozhodnutia o odmietnutí nepreskúmala konkrétnu otázku, či sprístupnenie požadovaných informácií môže poškodiť verejný záujem, nevyvážila svoje vlastné záujmy so záujmami žalobcu a porušila zásadu doslovného výkladu výnimiek z práva na prístup k dokumentom, Súd prvého stupňa v bodoch 71 až 82 napadnutého rozsudku najmä rozhodol, že:

„71 Na úvod je potrebné pripomenúť, že Rada nie je povinná v rámci výnimiek upravených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 zohľadniť osobitný záujem žalobcu na získaní požadovaných dokumentov (pozri body 52 a 54 vyššie).

...

74 Pokiaľ ide v prvom rade o ochranu verejného záujmu vzťahujúci sa na verejnú bezpečnosť,...

...

77 ... je potrebné pripustiť, že efektívnosť boja proti terorizmu predpokladá, že informácie, ktorými disponujú verejné orgány týkajúce sa osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu, by sa mali zachovávať v tajnosti s cieľom uchrániť ich relevantnosť a umožniť efektívnu akciu. Oznámenie požadovaného dokumentu verejnosti by preto malo nevyhnutne škodlivý dopad na verejný záujem z hľadiska verejnej bezpečnosti. V tomto smere, rozlíšenie medzi strategickými

informáciami a informáciami týkajúcimi sa žalobcu osobne uvedené žalobcom nemôže byť prípustné. V skutočnosti, každá osobná informácia má nevyhnutne určité strategické aspekty boja proti terorizmu, ako sú zdroje informácií, povaha týchto informácií, alebo miera dohľadu nad osobami podozrivými z terorizmu.

78 Rada teda nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď odmietla prístup k zápisnici 13 441/02 z dôvodov verejnej bezpečnosti.

79 Pokiaľ ide, v druhom rade, o ochranu verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov, je s ohľadom na rozhodnutie 2002/848 a nariadenie č. 2580/2001 zrejmé, že ich cieľ a konkrétne boj proti terorizmu patria do rámca medzinárodnej akcie, ktorá vzišla z rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie spojených národov 1373 (2001) z 28. septembra 2001. V rámci tejto globálnej akcie boli štáty vyzvané spolupracovať. Okolnosti tejto medzinárodnej spolupráce teda veľmi pravdepodobne, takmer určite, figurujú v požadovanom dokumente. V každom prípade žalobca nenapadol skutočnosť, že by tretie štáty boli zapojené do prijatia rozhodnutia 2002/848. Naopak, požadoval označenie týchto štátov. Z toho vyplýva, že požadovaný dokument skutočne patrí do oblasti výnimky týkajúcej sa medzinárodných vzťahov.

80 Táto medzinárodná spolupráca v oblasti terorizmu predpokladá vieru štátov v dôvernosť priznanú informáciám poskytnutým Rade. Vo vzťahu k povahe požadovaného dokumentu sa teda Rada mohla dôvodne domnievať, že zverejnenie tohto dokumentu môže poškodiť postavenie Európskej únie v medzinárodnej spolupráci v oblasti boja proti terorizmu.

81 V tomto smere sa musí tvrdenie žalobcu — podľa ktorého nemôže samotná skutočnosť, že tretie štáty sú zapojené do činností inštitúcií, ospravedlniť uplatnenie výnimky v prejednávanej veci — odmietnuť z dôvodov uvedených vyššie. Nakoniec, v rozpore s tým, čo predpokladá toto tvrdenie, spolupráca tretích štátov patrí do osobitne citlivého rámca, a to boja proti terorizmu, ktorý odôvodňuje, aby táto spolupráca zostala tajnou. Naviac rozhodnutie ako celok uvádza, že samotné predmetné štáty odmietli, aby Rada uviedla ich označenie.

82 Z toho vyplýva, že Rada nevykonala zjavne nesprávne posúdenie, keď prijala záver, že zverejnenie požadovaného dokumentu by mohlo poškodiť verejný záujem v oblasti medzinárodných vzťahov."

20 V rámci rozhodovania o tretej časti tretieho žalobného dôvodu, podľa ktorej doslovný výklad „pravidla pôvodcu" predpokladá, že Rada uvedie totožnosť tretích štátov, ktoré poskytli dokumenty týkajúce sa prijatia rozhodnutia 2002/848, ako aj presnú povahu týchto dokumentov, aby umožnili žalobcovi podať žiadosť o prístup k týmto dokumentom u ich pôvodcov, Súd prvého stupňa v bodoch 91 až 99 napadnutého rozsudku uviedol:

„91 Na úvod je potrebné poznamenať, že argumentácia žalobcu sa v podstate zakladá na staršej judikatúre, ktorá sa vzťahuje na kódex správania zo 6. decembra 1993 týkajúci sa prístupu verejnosti k dokumentom Rady a Komisie (Ú. v. ES L 340, s. 41, ďalej len ‚kódex správania') vykonaný rozhodnutím Rady 93/731/ES z 20. decembra 1993 o prístupe verejnosti k dokumentom Rady [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 340, s. 43) a rozhodnutím Komisie 94/90/ESUO, ES, Euratom z 8. februára 1994 o prístupe verejnosti k dokumentom Komisie [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 46, s. 58).

92 V zmysle tohto kódexu správania, ak je autorom dokumentu, ktorým disponuje inštitúcia, tretia osoba, žiadosť o prístup sa má adresovať priamo tejto osobe. Súdny dvor z toho vyvodil, že inštitúcia musí označiť autora dokumentu, aby bolo možné obrátiť sa priamo na neho (rozsudok [zo 6. marca 2003,] Interporc/Komisia, [C-41/00 P, Zb. s. I-2125], bod 49).

93 Naopak v zmysle článku 4 ods. 4 a 5 nariadenia č. 1049/2001 prislúcha samotnej dotknutej inštitúcii poradiť sa s tretími osobami — autormi, bez ohľadu na pozitívnu alebo negatívnu odpoveď na predloženú žiadosť o prístup. Členské štáty môžu požadovať, aby sa zohľadnil ich súhlas.

94 Pravidlo autora, tak ako sa uvádza v kódexe správania, teda v nariadení č. 1049/2001 prešlo podstatnou zmenou. Z toho vyplýva, že označenie autora nadobudlo o niečo menšiu dôležitosť v porovnaní s predchádzajúcou úpravou.

95 Okrem toho článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 vo vzťahu k citlivým dokumentom stanovuje, že tieto dokumenty ‚sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu'. Je preto potrebné konštatovať, že citlivé dokumenty sa spravujú osobitným režimom výnimiek, ktorého cieľom je zjavne zabezpečiť tajnosť s ohľadom na ich obsah a existenciu.

96 Rada preto nemala povinnosť zverejniť predmetné dokumenty o prijatí rozhodnutia 2002/848, ktorých autormi sú členské štáty, vrátane označenia ich autorov, keďže, po prvé, tieto dokumenty boli citlivými dokumentmi a, po druhé, štáty — autori odmietli ich zverejnenie.

97 Je ďalej potrebné konštatovať, že žalobca nepopiera ani právny základ uvádzaný Radou, a to článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, ktorý predpokladá, že predmetné dokumenty sa považujú za citlivé, ani skutočnosť, že Rada obdržala negatívne stanovisko štátov — autorov predmetných dokumentov.

98 Navyše, je nepochybné, že predmetné dokumenty sú citlivými dokumentmi. ... Okrem toho, s prihliadnutím na domnienku zákonnosti spájajúcu sa s každým vyhlásením inštitúcie je potrebné poznamenať, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že vyhlásenie Rady — podľa ktorého obdržala záporné stanovisko dotknutých štátov — bolo mylné.

99 Preto Rada dôvodne odmietla oznámiť predmetné dokumenty vrátane označenia ich autorov."

O odvolaní

21 Odvolateľ vo svojom odvolaní, na ktorého podporu uvádza päť dôvodov, navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a následne sám rozhodol vo veci tak, že vyhovie návrhom predloženým v prvostupňovom konaní požadujúcim zrušenie rozhodnutí o odmietnutí. Odvolateľ okrem toho navrhuje zaviazať Radu na náhradu trov konania.

22 Rada navrhuje odvolanie zamietnuť a odvolateľa zaviazať na náhradu trov konania.

O odvolaní, pokiaľ ide o veci T-150/03 a T-405/03

23 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 225 ES, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a článku 112 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh (rozsudok z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, Zb. s. I-7795, bod 49 a citovaná judikatúra).

24 Hoci v prejednávanej veci odvolateľ vo svojom odvolaní navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok, ktorý bol vydaný vo veciach T-110/03, T-150/03 a T-405/03, treba konštatovať, že päť dôvodov uvedených na podporu odvolania smeruje výlučne proti dôvodom, o ktoré sa Súd prvého stupňa opieral pri zamietnutí žaloby vo veci T-110/03. Uvedené dôvody naproti tomu nijako nesmerujú proti dôvodom, na základe ktorých Súd prvého stupňa dospel k záveru o zamietnutí žaloby vo veciach T-150/03 a T-405/03.

25 Za týchto okolností musí byť odvolanie zamietnuté ako neprípustné v rozsahu, v ktorom žiada zrušenie napadnutého rozsudku v časti, v ktorej boli zamietnuté žaloby v veciach T-150/03 a T-405/03.

O odvolaní, pokiaľ ide o vec T-110/03

O prvom dôvode odvolania založenom na porušení článkov 220 ES, 225 ES a 230 ES, ako aj práva na obhajobu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinnú súdnu ochranu

— Argumentácia odvolateľa

26 V prvej časti prvého dôvodu odvolania odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa tým, že v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku rozhodol, že Rada disponuje neobmedzenou mierou voľnej úvahy v súvislosti s odmietnutím prístupu k dokumentom z dôvodu výnimiek vyplývajúcich z ochrany verejného záujmu uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, a že preskúmanie zákonnosti výkonu takejto voľnej úvahy sa obmedzuje na overenie dodržiavania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho právneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí, neoprávnene obmedzil celkový rozsah preskúmania zákonnosti, ktoré mu prináleží na základe článku 230 ES. Článok 67 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa umožňuje Súdu prvého stupňa okrem iného oprieť svoje preskúmanie o obsah dokumentu, ku ktorému bol odmietnutý prístup, čo tiež potvrdzuje, že Súd prvého stupňa je povinný v celom rozsahu preskúmať zákonnosť rozhodnutí inštitúcií, pokiaľ ide o prístup verejnosti k dokumentom týchto inštitúcií.

27 Podporne odvolateľ uvádza, že takéto úplné preskúmanie zákonnosti je odôvodnené prinajmenšom s ohľadom na osobitosti prejednávanej veci, ktorá sa totiž v troch aspektoch odlišuje od prípadu, v ktorom bol vydaný už citovaný rozsudok Hautala/Rada, na ktorý odkazujú body 46 a 47 napadnutého rozsudku. Po prvé požadované dokumenty a prvé rozhodnutie o odmietnutí v celom rozsahu spadajú do oblasti pôsobnosti zmluvy ES a nie do oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky definovanej v hlave V Zmluvy o EÚ. Po druhé uvedené dokumenty sa nepoužívajú na vnútorné účely, ale slúžia legislatívnemu procesu, a musia preto podliehať väčšiemu

prístupu. Po tretie odvolateľ mal oprávnený záujem na získaní prístupu k uvedeným dokumentom, ktoré sa ho osobne týkajú a ktoré viedli k zápisu jeho mena na napadnutý zoznam.

28 V uvedenej súvislosti sa Súd prvého stupňa tým, že v bode 52 napadnutého rozsudku usúdil, že osobitný záujem, ktorý môže uplatňovať žiadateľ o prístup k dokumentu, ktorý sa ho osobne týka, nemôže byť pri uplatňovaní povinných výnimiek uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 braný do úvahy, sa dvakrát dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

29 Jednak pri svojom preskúmaní opomenul zohľadniť všeobecnú zásadu zakotvenú v článku 6 ods. 3 písm. a) EDĽP, podľa ktorej „každý obvinený má najmä právo... byť v čo možno najkratšom čase... a podrobne oboznámený s povahou a dôvodmi obvinenia, ktoré bolo voči nemu vznesené", a to napriek tomu, že na žalobcu sa z dôvodu jeho zápisu na napadnutý zoznam toto ustanovenie vzťahovalo. Okrem toho Súd prvého stupňa tým, že neprihliadal na osobitný záujem žalobcu, porušil pravidlo, podľa ktorého rozhodnutie týkajúce sa žiadosti o prístup k dokumentom inštitúcií musí byť prijaté na základe preskúmania okolností každého prejednávaného prípadu.

30 V druhej časti prvého dôvodu odvolania odvolateľ poukazuje na to, že Súd prvého stupňa tým, že v rámci preskúmania zákonnosti prvého rozhodnutia o odmietnutí nezohľadnil zásadu uvedenú v článku 6 ods. 3 písm. a) EDĽP a nereagoval na jeho tvrdenia v tomto ohľade, porušil právo na obhajobu a všeobecnú zásadu zaručujúcu právo na spravodlivé súdne konanie.

31 V tretej časti prvého dôvodu odvolania odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa navyše tým, že obmedzil rozsah preskúmania zákonnosti a že nevyhovel tvrdeniam, pokiaľ ide o porušenie všeobecnej zásady uvedenej v článku 6 ods. 3 písm. a), porušil právo na účinnú súdnu ochranu, ktoré odvolateľovi vyplýva z článku 13 EDĽP.

— Posúdenie Súdnym dvorom

32 Pokiaľ ide o prvú časť prvého dôvodu odvolania, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že rozsah preskúmania zákonnosti prináležiaci súdu Spoločenstva v súlade s článkom 230 ES sa môže líšiť v závislosti od dotknutých oblastí.

33 Pokiaľ ide o súdne preskúmanie dodržiavania zásady proporcionality, Súdny dvor rozhodol, že zákonodarcovi Spoločenstva je potrebné priznať široký rozsah voľnej úvahy v oblastiach, ktoré z jeho strany predpokladajú rozhodnutia politického, ekonomického alebo sociálneho charakteru a v rámci ktorých má vykonať komplexné posúdenia. Z toho vyvodil, že zákonnosť takého opatrenia môže ovplyvniť len zjavná neprimeranosť opatrenia prijatého v týchto oblastiach vo vzťahu k cieľu, ktorý príslušná inštitúcia zamýšľa sledovať (pozri najmä rozsudok z 10. januára 2006, IATA a ELFAA, C-344/04, Zb. s. I-403, bod 80 a citovanú judikatúru).

34 V rozpore s tvrdením žalobcu Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v súlade s vývojom judikatúry spomenutej v bode 46 napadnutého rozsudku rozhodol, že pokiaľ ide o rozsah súdneho preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady odmietajúceho prístup verejnosti k dokumentu na základe jednej z výnimiek verejného záujmu uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, Rade je potrebné priznať širokú mieru voľnej úvahy, aby mohla určiť, či sprístupnenie dokumentov v oblastiach, na ktoré sa vzťahujú uvedené výnimky, môže poškodiť verejný záujem. Súd prvého stupňa v bode 47 napadnutého rozsudku rovnako správne rozhodol, že preskúmanie zákonnosti takéhoto rozhodnutia vykonávaná súdom Spoločenstva sa teda musí obmedziť na overenie rešpektovania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí.

35 V prvom rade treba priznať, že mimoriadna citlivosť a dôležitosť záujmov chránených článkom 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 v spojení so záväznou povahou odmietnutia prístupu, na ktoré sa podľa uvedeného ustanovenia musí inštitúcia odvolať, ak by sprístupnenie dokumentu verejnosti mohlo poškodiť tieto záujmy, priznávajú rozhodnutiu, ktoré má inštitúcia prijať, komplexný a chúlostivý charakter vyžadujúci si mimoriadny stupeň obozretnosti. Také rozhodnutie preto vyžaduje určitú mieru voľnej úvahy.

36 Po druhé je potrebné zdôrazniť, že kritériá uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001 sú veľmi všeobecné, keďže ako to vyplýva zo znenia tohto ustanovenia, odmietnutie prístupu musí byť totiž namietané, ak by sprístupnenie dotknutého dokumentu „porušilo" ochranu „verejného záujmu" týkajúceho sa najmä „verejnej bezpečnosti" alebo „medzinárodných vzťahov".

37 V tejto súvislosti zo skúmania prípravných prác, ktoré predchádzali prijatiu uvedeného nariadenia, vyplýva, že rozličné návrhy na väčšie upresnenie rozsahu uplatnenia výnimiek týkajúcich sa verejného záujmu, na ktoré odkazuje článok 4 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia, čo by nepochybne umožnilo v zodpovedajúcej miere rozšíriť možnosti súdneho preskúmania, pokiaľ ide o posúdenie inštitúciou, neboli prijaté.

38 Ide teda hlavne o upresnenie, ktoré bolo obsiahnuté v návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady z 27. júna 2000 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES C 177 E, s. 70) a ktorého cieľom bolo obmedziť uplatňovanie týchto výnimiek na prípady „závažného porušenia" ochrany uvedených záujmov. Tak je tomu v prípade tridsiateho pozmeňovacieho návrhu k vyššie uvedenému návrhu nariadenia, ktorý bol obsiahnutý v legislatívnom návrhu uvedenom v správe Výboru pre slobody a práva občanov, spravodlivosť a vnútorné záležitosti Európskeho parlamentu (A5-0318/2000), ktorý navrhoval preformulovanie článku 4 tak, aby bol prístup

odmietnutý v prípade, že sprístupnenie dokumentu by mohlo „vážne“ ohroziť verejnú bezpečnosť alebo „životne dôležitý záujem“ v oblasti medzinárodných vzťahov Únie.

39 Po tretie, ako Rada správne uviedla, článok 67 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa nemôže spochybniť opodstatnenosť zásad uvedených v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku. Toto ustanovenie obsiahnuté v hlave II tretej kapitole druhom oddiele uvedeného rokovacieho poriadku, ktoré sa týka dôkazných prostriedkov, totiž vo svojom treťom pododseku iba stanovuje, že „ak bol dokument, ku ktorému bol prístup odmietnutý inštitúciou Spoločenstva, predložený Súdu prvého stupňa v konaní o zákonnosti tohto odmietnutia, ostatní účastníci konania s týmto dokumentom nebudú oboznámení“. Cieľom takéhoto ustanovenia je totiž predovšetkým zachovať účinky rozhodnutia prijatého inštitúciou o neoznámení dokumentu až dovtedy, kým Súd prvého stupňa nerozhodne vo veci, keďže práve takéto neoznámenie je predmetom sporu, o ktorom rozhoduje tento súd. Naproti tomu uvedené procesné ustanovenie, hoci potvrdzuje, že Súd prvého stupňa sa prípadne môže oboznámiť s dokumentom, ktorého prístup bol verejnosti odmietnutý, nemôže mať žiadnu relevantnosť pre určenie rozsahu súdneho preskúmania prináležiaceho súdu Spoločenstva podľa Zmluvy ES.

40 Po štvrté, pokiaľ ide o podpornú argumentáciu odvolateľa založenú na údajných osobitostiach prejednávanej veci, na ktoré sa poukazuje v bode 27 tohto rozsudku, treba konštatovať, že tieto osobitosti nemôžu mať žiaden vplyv na rozsah súdneho preskúmania, ktoré v prejednávanej veci vykonáva Súd prvého stupňa.

41 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého požadované dokumenty v tomto prípade prispeli k prijatiu legislatívneho aktu, stačí uviesť, že ak by to aj bola pravda, takéto tvrdenie by nemohlo mať vplyv na otázku, či sprístupnenie uvedených dokumentov môže poškodiť záujmy chránené článkom 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, a teda ani na otázku, či požadovaný prístup k takýmto dokumentom

musí byť odmietnutý. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že článok 12 ods. 2 uvedeného nariadenia síce stanovuje, že dokumenty vypracované alebo doručené v priebehu prijímania právnych predpisov, ktoré sú právne záväzné v členských štátoch alebo pre členské štáty, majú byť priamo prístupné, avšak dodáva, že tak je tomu iba vtedy, ak články 4 a 9 tohto nariadenia nestanovia niečo iné.

42 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa opierajúce sa o skutočnosť, že požadované dokumenty a prvé rozhodnutie o odmietnutí v celom rozsahu spadajú do oblasti pôsobnosti Zmluvy ES a nie do oblasti spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky, stačí uviesť, že táto skutočnosť nebola v prejednávanej veci overená. Ako Rada zdôraznila, rozhodnutie 2002/848, ktorým bol vykonaný zápis odvolateľa na napadnutý zoznam, je totiž úzko spojené so spoločnou pozíciou Rady 2002/847/SZBP z 28. októbra 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP týkajúca sa uplatnenia osobitných opatrení na účely boja proti terorizmu a zrušuje sa spoločná pozícia 2002/462/SZBP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 295, s. 1).

43 Po tretie, pokiaľ ide o osobitný záujem odvolateľa na oboznámení sa s dokumentmi, ktorých oznámenie bolo požadované, treba zdôrazniť, že, ako Súd prvého stupňa správne uviedol v bode 50 napadnutého rozsudku, nariadenie č. 1049/2001 má za cieľ zabezpečiť širokej verejnosti právo na prístup k dokumentom inštitúcií, a nie stanoviť pravidlá určené na ochranu osobitného záujmu na prístupe k niektorému z dokumentov, ktorý určitá osoba môže mať.

44 To vyplýva predovšetkým z článku 2 ods. 1, článku 6 ods. 1 a článku 12 ods. 1 uvedeného nariadenia, ako aj z jeho názvu a odôvodnení č. 4 a 11 tohto nariadenia. Prvé z týchto ustanovení totiž zaručuje právo na prístup bez rozdielu všetkým občanom Únie a všetkým fyzickým a právnickým osobám s bydliskom alebo sídlom v členskom štáte, druhé ustanovenie v tejto súvislosti upresňuje, že žiadateľ nie je povinný uviesť dôvod svojej žiadosti. Článok 12 ods. 1 stanovuje, že inštitúcie, pokiaľ

je to možné, „priamo" sprístupnia dokumenty verejnosti v elektronickej forme alebo prostredníctvom registra. Názov nariadenia č. 1049/2001, ako aj jeho odôvodnenia č. 4 a č. 11 okrem toho zdôrazňujú, že účelom tohto nariadenia je sprístupniť dokumenty „verejnosti".

45 Z analýzy prípravných prác predchádzajúcich prijatiu nariadenia č. 1049/2001 navyše vyplýva, že bola skúmaná možnosť rozšíriť predmet toho nariadenia tak, že sa zohľadnia niektoré osobitné záujmy, ktorých by sa mohla dovolávať osoba s cieľom získať prístup k osobitnému dokumentu. Tridsiaty prvý pozmeňovací návrh obsiahnutý v legislatívnom návrhu, ktorý sa nachádza v správe Výboru pre slobody a práva občanov, spravodlivosť a vnútorné záležitosti Európskeho parlamentu, teda predovšetkým navrhoval vložiť nový článok 4a ods. 1 do návrhu Komisie spomenutého v bode 38 tohto rozsudku, podľa ktorého „v rámci preskúmania verejného záujmu na sprístupnení dokumentu inštitúcia zohľadní tiež záujem žiadateľa, sťažovateľa alebo inej oprávnenej osoby, ktorá má právo, záujem alebo povinnosť vo veci". Siedmy pozmeňovací návrh obsiahnutý v stanovisku Petičného výboru Európskeho parlamentu, ktoré sa nachádza v tej istej správe, žiada vložiť jeden odsek do článku 1 uvedeného návrhu Komisie s cieľom upresniť, že „žiadateľ, sťažovateľ alebo ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva, záujmy alebo povinnosti sú vo veci dotknuté (účastník predmetného konania), majú rovnako právo na prístup k dokumentu, ktorý nie je prístupný verejnosti, ktorý však môže ovplyvniť preskúmanie veci, tak ako stanovuje toto nariadenie a ustanovenia prijaté inštitúciami". V tejto súvislosti však treba konštatovať, že žiaden z takto formulovaných návrhov nebol prevzatý do ustanovení nariadenia č. 1049/2001.

46 Okrem toho zo znenia článku 4 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia vyplýva, že pokiaľ ide o výnimky z práva na prístup obsiahnuté v tomto ustanovení, inštitúcia je povinná odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, ak by jeho sprístupnenie verejnosti mohlo poškodiť záujmy chránené uvedeným ustanovením, bez toho, aby v tomto prípade bolo potrebné, na rozdiel napríklad od znenia najmä odseku 2 tohto článku, vyvážiť požiadavky týkajúce sa ochrany uvedených záujmov s požiadavkami vyplývajúcimi z iných záujmov.

47 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že Súd prvého stupňa v bode 52 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že osobitný záujem žalobcu na oboznámení sa s dokumentmi nemôže byť zohľadnený inštitúciou, ktorá má rozhodovať o otázke, či sprístupnenie týchto dokumentov verejnosti by poškodilo záujmy chránené článkom 4 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1049/2001, a v tomto prípade odmietnuť požadovaný prístup.

48 Ak by aj žalobca, ako to sám tvrdí, mal právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia, ktoré bolo voči nemu vznesené z dôvodu zápisu jeho mena na napadnutý zoznam, a ak by toto právo zahrnovalo prístup k dokumentom Rady, postačuje uviesť, že toto právo, ako Súd prvého stupňa správne usúdil v bodoch 52 až 55 napadnutého rozsudku, nemožno vykonávať osobitným spôsobom, a to prostredníctvom mechanizmov prístupu verejnosti k dokumentom zavedených nariadením č. 1049/2001.

49 S ohľadom na uvedené je potrebné prvú časť prvého dôvodu odvolania vyhlásiť za nedôvodnú.

50 To isté možno povedať o druhej časti prvého dôvodu odvolania, ktorá vychádza z údajného porušenia práv na obranu z dôvodu, že Súd prvého stupňa nereagoval na tvrdenie odvolateľa o porušení práva byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodmi obvinenia vznesenému voči jeho osobe. V tejto súvislosti stačí pripomenúť to, čo už vyplýva z bodu 48 tohto rozsudku, a to, že Súd prvého stupňa uvedené tvrdenie v bodoch 52 až 55 napadnutého rozsudku podrobne preskúmal a odmietol.

51 V tretej časti prvého dôvodu odvolania odvolateľ poukazuje na údajné porušenie svojich práv na účinnú súdnu ochranu proti zásahom do jeho práva byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodmi voči nemu vzneseného obvinenia z dôvodu jeho zápisu na napadnutý zoznam.

52 V tomto smere však treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 48 tohto rozsudku, aj v prípade, ak by toto právo na oboznámenie bolo preukázané, nemožno ho vykonávať osobitným spôsobom prostredníctvom mechanizmov prístupu k dokumentom zavedených nariadením č. 1049/2001. Z toho vyplýva, že prípadné porušenie tohto práva nemôže vyplývať z rozhodnutia odmietajúceho prístup prijatého podľa tohto nariadenia, ako ani mať za následok prijatie súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhovie žalobe o neplatnosť takéhoto rozhodnutia. V dôsledku toho aj tretia časť prvého dôvodu odvolania musí byť vyhlásená za nedôvodnú.

53 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, nie je dôvodný v žiadnej z jeho troch častí, a teda musí byť zamietnutý v celom rozsahu.

O druhom dôvode odvolania založenom na porušení práva na prístup k dokumentom z dôvodu nesprávneho výkladu článku 4 ods. 1 písm. a) prvej a tretej zarážky nariadenia č. 1049/2001 a nesprávneho uplatnenia odseku 6 tohto článku

— Argumentácia odvolateľa

54 V prvej časti druhého dôvodu odvolania odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa nesprávne uplatnil výnimku založenú na ochrane verejného záujmu týkajúceho sa verejnej bezpečnosti stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001 a z toho dôvodu porušil právo odvolateľa na prístup k dokumentom.

55 Preskúmanie, ktoré Súd prvého stupňa vykonal v bodoch 77 až 81 napadnutého rozsudku a na základe ktorého akékoľvek informácie, ktorými disponujú verejné orgány, týkajúce sa osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu, by mali byť, ako to vyplýva zo samotnej definície, uchovávané v tajnosti, je v rozpore s požiadavkou doslovného výkladu výnimiek z pravidla a má za následok, že zásada transparentnosti sa vôbec neuplatní.

56 V druhej časti druhého dôvodu odvolania žalobca uvádza, že Súd prvého stupňa rovnako nesprávne uplatnil výnimku založenú na ochrane verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov, stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. a) tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

57 Po prvé výklad, ktorý Súd prvého stupňa v tejto súvislosti v bode 79 napadnutého rozsudku uskutočnil, tiež porušuje požiadavku doslovného výkladu akejkoľvek výnimky.

58 Po druhé, vychádzajúc z nesprávneho predpokladu, že dotknuté dokumenty pochádzali z tretích štátov, hoci išlo o dokumenty členských štátov, Súd prvého stupňa v bodoch 80 a 81 napadnutého rozsudku nesprávne vyložil výraz „medzinárodné vzťahy“ tým, že tento výraz preniesol na informácie, ktoré poskytli členské štáty Rade, zatiaľ čo uvedený výraz sa týka iba vzťahov medzi Úniou a tretími štátmi.

59 Po tretie konštatovanie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého nesprístupnenie požadovaných dokumentov verejnosti je odôvodnené tým, že spolupráca Únie s tretími štátmi musí zostať utajená, je nesprávne, keďže existencia takejto spolupráce s Filipínskou republikou bola všeobecne známa.

60 V tretej časti druhého dôvodu odvolania žalobca uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Rada bola oprávnená odmietnuť oznámiť totožnosť tretích štátov, ktoré poskytli dokumenty tejto inštitúcii, zatiaľ čo žiadosť a prvé rozhodnutie o odmietnutí sa zjavne týkali totožnosti členských štátov. Súd prvého stupňa teda tým, že nepreskúmal čiastočné odmietnutie prístupu namietané proti žalobcovi a neuložil sankcie, porušil článok 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001.

— Posúdenie Súdnym dvorom

61 Ako vyplýva z článku 1 nariadenia č. 1049/2001 v spojení s odôvodnením č. 4 tohto nariadenia, účelom tohto nariadenia je čo najúčinnejšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom, ktorými disponujú inštitúcie.

62 Z tohto nariadenia, najmä z jeho odôvodnenia č. 11 a článku 4, ktorý zakotvuje režim výnimiek, však v tejto súvislosti vyplýva, že právo na prístup k dokumentom podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu.

63 Keďže sa tieto výnimky odchyľujú od zásady čo najúčinnejšieho prístupu verejnosti k dokumentom, musia byť, ako na to žalobca správne poukázal, vykladané a uplatňované doslovne (pozri v tomto zmysle rozsudok Holandsko a van der Wal/Komisia, už citovaný, bod 27).

64 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že ako to vyplýva zo samotného bodu 34 tohto rozsudku, táto zásada doslovného výkladu nebráni tomu, aby, pokiaľ ide o výnimky týkajúce sa verejného záujmu uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a)

nariadenia č. 1049/2001, Rada disponovala širokou mierou voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či sprístupnenie dokumentu verejnosti môže poškodiť záujmy chránené týmto ustanovením. Z dôvodov, ktoré Súdny dvor uviedol v rámci skúmania prvého dôvodu odvolania, sa preskúmanie zákonnosti vykonávané Súdom prvého stupňa, pokiaľ sa týka rozhodnutia Rady o odmietnutí prístupu k dokumentu na základe niektorej z uvedených výnimiek, obmedzuje na overenie dodržiavania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej správnosti skutkových zistení, ako aj absencie zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností a zneužitia právomocí.

65 Vzhľadom na tieto úvodné úvahy je potrebné konštatovať, že pokiaľ ide o prvú časť druhého dôvodu odvolania, v protiklade k opačným tvrdeniam odvolateľa a v súlade s tvrdeniami Rady sa Súd prvého stupňa v bodoch 77 a 78 napadnutého rozsudku nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.

66 Keďže sa totiž Súd prvého stupňa v bode 77 uvedeného rozsudku domnieval, že možno bez výhrad súhlasiť s tým, že dokumenty, ktorými disponujú verejné orgány, týkajúce sa osôb alebo subjektov podozrivých z terorizmu a spadajúce do kategórie citlivých dokumentov v zmysle článku 9 nariadenia č. 1049/2001, nesmú byť sprístupnené verejnosti, lebo inak by došlo k narušeniu operatívnej účinnosti boja proti terorizmu a porušeniu ochrany verejnej bezpečnosti, mohol v bode 78 toho istého rozsudku dôjsť k správnemu záveru, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho právneho posúdenia tým, že odmietla prístup k požadovaným dokumentom z dôvodu, že ich sprístupnenie by poškodilo verejný záujem týkajúci sa verejnej bezpečnosti.

67 Pokiaľ ide o druhú časť druhého dôvodu odvolania založenú na nesprávnom uplatnení výnimky týkajúcej sa medzinárodných vzťahov uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. a) tretej zarážke nariadenia č. 1049/2001, je naproti tomu potrebné bez nevyhnutnosti skúmania ďalších tvrdení uvádzaných žalobcom v tejto časti uvedeného dôvodu odvolania pripustiť, že Súd prvého stupňa, keďže svoje úvahy opieral o skutočnosť, že dokumenty predložili Rade tretie štáty, hoci zo spisu

vyplýva, ako to Rada priznáva, že tieto dokumenty pochádzajú od členských štátov, uviedol vo svojom rozsudku skreslené skutočnosti.

68 Navyše je zrejmé, že uvedené skreslenie malo v predmetnom prípade za následok podstatné vady úvah rozvinutých v bodoch 79 až 81 napadnutého rozsudku, na základe ktorých Súd prvého stupňa dospel v bode 82 uvedeného rozsudku k záveru, že Rada sa nedopustila zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnievala, že sprístupnenie dokumentu, ktorého oznámenie bolo požadované, by mohlo poškodiť verejný záujem týkajúci sa medzinárodných vzťahov.

69 Podľa ustálenej judikatúry na takéto skreslenie skutkových okolností sa možno odvolávať v rámci odvolania a môže mať za následok zrušenie rozsudku postihnutého takouto vadou.

70 V prejednávanej veci však treba poukázať na to, že, ako to vyplýva z bodov 65 a 66 tohto rozsudku, Súd prvého stupňa správne rozhodol, že prvé rozhodnutie o odmietnutí sa správne opieralo o výnimku verejného záujmu týkajúceho sa verejnej bezpečnosti uvedenú v článku 4 ods. 1 písm. a) prvej zarážke nariadenia č. 1049/2001.

71 Preto je potrebné konštatovať, že ak by aj Súd prvého stupňa neskreslil skutočnosti spôsobom uvedeným v bode 67 tohto rozsudku a ak by aj v tomto prípade dospel k záveru, že Rada sa nesprávne opierala o výnimku verejného záujmu týkajúceho sa medzinárodných vzťahov, takýto záver by nemohol viesť k zrušeniu prvého rozhodnutia o odmietnutí Súdom prvého stupňa, keďže toto rozhodnutie by bolo naďalej odôvodnené výnimkou verejného záujmu týkajúceho sa verejnej bezpečnosti.

72 Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že skreslenie skutočností v napadnutom rozsudku nepostihlo výrok uvedeného rozsudku, v dôsledku čoho rozsudok nemôže byť zrušený z uvedeného dôvodu [pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júna 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya/ Komisia, C-442/03 P a C-471/03 P, Zb. s. I-4845, body 133 a 134].

73 V tretej časti druhého dôvodu odvolania odvolateľ rovnako poukazuje na skreslenie skutočností, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa zamieňaním tretích štátov s členskými štátmi. Odvolateľ tvrdí, že z dôvodu tejto zámeny Súd prvého stupňa neuložil sankcie za čiastočné odmietnutie prístupu prvým rozhodnutím o odmietnutí, pokiaľ ide o totožnosť štátov, ktoré predložili Rade dokumenty.

74 V tejto súvislosti však stačí pripomenúť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľ, uvedená zámena nemala žiaden vplyv na úvahy, ktoré Súd prvého stupňa viedli v bode 99 napadnutého rozsudku k rozhodnutiu, že Rada správne odmietla oznámiť totožnosť členských štátov, ktoré sú pôvodcami dotknutých dokumentov.

75 Ako vyplýva z bodov 95 až 97 uvedeného rozsudku, Súd prvého stupňa totiž vo svojich úvahách v tejto súvislosti vychádzal zo skutočnosti, že ako to vyplýva z ustanovenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, na ktoré sa odvolávala Rada vo svojom prvom rozhodnutí o odmietnutí, citlivé dokumenty sa sprístupňujú iba so súhlasom ich pôvodcu a tento súhlas v prejednávanej veci chýbal. Pričom, ako uviedol generálny advokát v bodoch 58 a 59 svojich návrhov, uvedený článok 9 ods. 3 sa bude uplatňovať rovnakým spôsobom bez ohľadu na to, či pôvodcom dokumentu je členský, alebo tretí štát.

76 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhý dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, nie je dôvodný v žiadnej z jeho častí, a preto musí byť zamietnutý v celom rozsahu.

O treťom dôvode odvolania založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

— Argumentácia odvolateľa

77 Odvolateľ najprv uvádza, že pokiaľ ide o obidve výnimky, na ktoré sa odvoláva Rada s cieľom odôvodniť odmietnutie prístupu k dotknutým dokumentom, Súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď sa, ako to vyplýva z bodov 62 a 65 napadnutého rozsudku, uspokojil s príliš stručným a stereotypným odôvodnením obsiahnutým v tomto smere v prvom rozhodnutí o odmietnutí, a toto odôvodnenie doplnil vlastným odôvodnením v bodoch 77, 80 a 81 uvedeného rozsudku.

78 Ďalej, pokiaľ ide o čiastočné odmietnutie prístupu, Súd prvého stupňa sa takisto uspokojil s obvykle formulovaným odôvodnením, čím došlo k porušeniu článku 253 ES, ako to vyplýva z bodu 63 napadnutého rozsudku.

79 Napokon, pokiaľ ide o odmietnutie oznámiť totožnosť štátov, ktoré poskytli dotknuté informácie, zámena medzi členskými štátmi a tretími štátmi uskutočnená Súdom prvého stupňa viedla k tomu, že Súd prvého stupňa vonkoncom nepreskúmal odôvodnenie, podľa ktorého by oznámenie totožnosti dotknutých štátov ohrozilo verejný záujem týkajúci sa verejnej bezpečnosti alebo medzinárodných vzťahov, pričom takéto opomenutie preskúmania predstavuje porušenie tak článku 253 ES, ako aj článku 230 ES.

— Posúdenie Súdnym dvorom

80 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne

vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce zúčastneným osobám pochopiť dôvody prijatia opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho. Požiadavka uvedenia dôvodov musí byť posudzovaná v závislosti na okolnostiach prípadu, najmä v závislosti na obsahu aktu, povahe uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky uvedeného článku 253, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj s ohľadom na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (pozri najmä rozsudok Interporc/Commission, už citovaný, bod 55 a citovanú judikatúru).

81 V prejednávanej veci Súd prvého stupňa správne uplatnil tieto zásady a nijako sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že napriek stručnosti odôvodnenia, pokiaľ ide tak o úplné odmietnutie, ako aj o čiastočné odmietnutie prístupu k dokumentom, ktorých oznámenie bolo požadované, je odôvodnenie prvého rozhodnutia o odmietnutí primerané vo vzťahu k okolnostiam prípadu a dostatočne umožňuje odvolateľovi pochopiť dôvody odmietnutia prístupu a Súdu prvého stupňa vykonať preskúmanie zákonnosti, ktoré mu prináleží.

82 Ako Súd prvého stupňa správne rozhodol v bodoch 62 a 63 napadnutého rozsudku a ako to tiež uviedla Rada pred Súdnym dvorom, táto stručnosť je odôvodnená predovšetkým nevyhnutnosťou nepoškodiť citlivé záujmy chránené výnimkami z práva na prístup zavedenými článkom 4 ods. 1 písm. a) prvou a treťou zarážkou nariadenia č. 1049/2001 pri prezradení informácií, ktorých ochranu tieto výnimky práve sledujú.

83 Požiadavka, aby inštitúcie neuviedli skutočnosti, ktoré by tým nepriamo poškodili záujmy, ktorých ochranu uvedené výnimky sledujú, je zdôraznená najmä v článku 9 ods. 4 a článku 11 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001. Prvé z týchto ustanovení totiž upresňuje, že ku každému rozhodnutiu inštitúcie o odmietnutí prístupu k citlivému dokumentu sa uvedú dôvody tohto rozhodnutia takým spôsobom, ktorý nepoškodí

záujmy chránené podľa článku 4 nariadenia č. 1049/2001. Pokiaľ ide o druhé spomenuté ustanovenie, to najmä stanovuje, že pokiaľ je k dokumentu v registri inštitúcie uvedený odkaz, takýto odkaz sa vyhotoví takým spôsobom, ktorým sa neporušujú ustanovenia o ochrane záujmov uvedené v článku 4.

84 Skutočnosť, že Súd prvého stupňa v rámci skúmania predmetu sporu zohľadnil okolnosti, ktoré výslovne nevyplývajú z odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí, okrem iného okolnosti uvedené v bodoch 77, 80 a 81 napadnutého rozsudku, na ktoré odkazuje odvolateľ, nemôže ovplyvniť vyššie uvedené posúdenie.

85 Pokiaľ ide o odôvodnenie, na ktoré sa Rada odvolala v prvom rozhodnutí o odmietnutí, ktorým odmietla oznámiť totožnosť štátu, ktorý jej predložil dokumenty, je potrebné uviesť, že zámena tretích štátov s členskými štátmi Súdom prvého stupňa nemala vplyv na úvahu tohto súdu v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku na účely posúdenia, či uvedené odôvodnenie spĺňa požiadavky článku 253 ES a vyvodenie záveru o neporušení tohto ustanovenia.

86 Súd prvého stupňa sa v tejto súvislosti totiž v uvedenom bode 64 odvoláva na skutočnosť, že z odôvodnenia prvého rozhodnutia o odmietnutí zjavne vyplýva, že jednak dotknuté dokumenty sú citlivými dokumentmi v zmysle článku 9 nariadenia č. 1049/2001, a jednak, že pôvodcovia uvedených dokumentov nesúhlasili so sprístupnením požadovaných informácií v súlade s odsekom 3 uvedeného článku. Pritom v tomto ohľade je nesporné, že totožnosť dotknutých orgánov a najmä otázka, či ide o orgány členských štátov, alebo tretích štátov, je irelevantná.

87 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tretí dôvod, ktorý uvádza odvolateľ na podporu svojho odvolania, nie je dôvodný, a preto musí byť zamietnutý.

O štvrtom dôvode odvolania založenom na porušení prezumpcie neviny a práva na účinnú súdnu ochranu

— Argumentácia odvolateľa

88 Podľa odvolateľa Súd prvého stupňa svojvoľne obmedzil rozsah jeho žaloby, čím porušil prezumpciu neviny.

89 V rozpore s tým, čo Súd prvého stupňa naznačil v bodoch 50 až 56 napadnutého rozsudku, vyhlásenie právneho zástupcu odvolateľa na pojednávaní, podľa ktorého odvolateľ žiadal o prístup výlučne k dokumentom, ktoré sa ho týkajú, nijako neumožňuje dôjsť k záveru, že jeho žiadosť o prístup smerovala k dosiahnutiu oznámenia týchto dokumentov iba s cieľom vykonať svoje právo na obhajobu v prebiehajúcom konaní T-47/03.

90 Odvolateľ uvádza, že cieľom uvedenej žiadosti bolo získať tak pre verejnosť, ako aj pre jeho samotného prístup k dokumentom odôvodňujúcim jeho zápis na napadnutý zoznam. Iba takýto prístup by umožnil účinnú nápravu porušenia prezumpcie neviny, ktorého bol obeťou v dôsledku takéhoto zápisu a zverejnenia uvedeného zoznamu tým, že by umožnil reakciu verejnosti a verejnú diskusiu tak vo všeobecnej rovine, ako aj pokiaľ ide o dôkazy údajne smerujúce proti nemu.

91 Naproti tomu prípadný prístup odvolateľa k uvedeným dokumentom vo veci T-47/03, na ktorý odkazuje Súd prvého stupňa v bode 55 napadnutého rozsudku, by mu nezaručoval účinnú súdnu ochranu, ktorá je stanovená v článku 13 EDĽP v prospech akejkoľvek osoby, ktorej práva a slobody zaručené týmto dohovorom boli porušené.

— Posúdenie Súdnym dvorom

92 Štvrtý dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, v podstate spočíva v tvrdení porušenia prezumpcie neviny v dôsledku jeho zápisu na napadnutý zoznam, ktorý bol následne zverejnený, a v tvrdení, že takéto porušenie môže odôvodniť prístup k požadovaným dokumentom, keďže sprístupnenie uvedených dokumentov a verejná diskusia, ku ktorým v tomto smere môže dôjsť, predstavujú jediný účinný prostriedok umožňujúci nápravu uvedeného porušenia.

93 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že hoci sa uvádza, že takýto dôvod odvolania má údajne za cieľ upozorniť na nesprávne právne posúdenie Súdom prvého stupňa, pokiaľ ide o rozsah žaloby, v skutočnosti hlavne spochybňuje zákonnosť prvého rozhodnutia o odmietnutí z dôvodu, že toto rozhodnutie nesprístupnilo verejnosti dotknuté dokumenty a že toto rozhodnutie preto odňalo odvolateľovi účinný prostriedok, ktorého použitie by mohol žiadať z dôvodu, že bola porušená zásada prezumpcie neviny, ktorá sa na neho mala vzťahovať.

94 Keďže tento dôvod nebol pred Súdom prvého stupňa uvedený na podporu žaloby o neplatnosť uvedeného rozhodnutia, predstavuje nový dôvod, ktorý rozširuje predmet sporu a ktorý preto nemožno predložiť po prvýkrát až v rámci odvolacieho konania.

95 Ak by totiž účastníkovi konania bolo umožnené predložiť dôvod po prvýkrát až v konaní pred Súdnym dvorom, ktorý nebol predložený v konaní pred Súdom prvého stupňa, bolo by mu umožnené predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, vec širšiu, ako bola tá, ktorou sa zaoberal Súd prvého stupňa. V rámci odvolacieho konania sa príslušnosť Súdneho

dvora obmedzuje na posúdenie právneho riešenia dôvodov prejednávaných Súdom prvého stupňa (pozri najmä rozsudky z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, Zb. s. I-1981, bod 59; z 30. marca 2000, VBA/VGB a i., C-266/97 P, Zb. s. I-2135, bod 79; z 29. apríla 2004, Henkel/ÚHVT, C-456/01 P a C-457/01 P, Zb. s. I-5089, bod 50, ako aj z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 114).

96 Z toho vyplýva, že štvrtý dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, musí byť zamietnutý ako neprípustný.

O piatom dôvode odvolania založenom na porušení práva na prístup k dokumentom z dôvodu nesprávneho výkladu článku 4 ods. 5 a článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001

— Argumentácia odvolateľa

97 V prvej časti piateho dôvodu odvolania odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa sa tým, že v bodoch 64 a 96 napadnutého rozsudku usúdil, že článok 4 ods. 5 a článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 umožňujú odmietnuť oznámiť nielen obsah dokumentov pochádzajúcich z členských štátov v prípade nesúhlasu týchto štátov, ale rovnako aj totožnosť týchto štátov, hoci túto informáciu nemožno považovať za „dokument" v zmysle uvedených ustanovení, dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Týmto spôsobom Súd prvého stupňa v rozpore s právnymi predpismi rozšíril pôsobnosť výnimiek stanovených v týchto ustanoveniach.

98 Okrem toho tým, že výklad uvedených ustanovení Súdom prvého stupňa bráni zistiť totožnosť členského štátu disponujúceho dotknutými dokumentmi, prakticky

odníma zúčastneným osobám právo obrátiť sa na vnútroštátne orgány a pokúsiť sa získať prístup k týmto dokumentom v súlade s vnútroštátnym právom alebo prinajmenšom má za následok neprimeraný zásah do tohto práva, keďže núti zúčastnené osoby začať konanie vo všetkých členských štátoch, ktoré by mohli disponovať týmito dokumentmi.

99 V druhej časti piateho dôvodu odvolania odvolateľ uvádza, že Súd prvého stupňa nereagoval na jeho tvrdenie, podľa ktorého Rada neuviedla dôvody, pre ktoré by zverejnenie totožnosti dotknutých členských štátov mohlo poškodiť verejný záujem týkajúci sa verejnej bezpečnosti alebo medzinárodných vzťahov.

— Posúdenie Súdnym dvorom

100 Pokiaľ ide o prvú časť piateho dôvodu odvolania, je potrebné hneď zdôrazniť, že ako to vyplýva z bodov 97 a 98 napadnutého rozsudku, v konaní pred Súdom prvého stupňa nebola spochybnená a tento súd považoval bez toho, aby to bolo spochybnené v odvolacom konaní, za preukázané, že jednak dokumenty uvedené v prvom rozhodnutí o odmietnutí sú citlivými dokumentmi spadajúcimi do pôsobnosti článku 9 nariadenia č. 1049/2001 a že jednak odmietnutie oznámiť totožnosť štátov, z ktorých tieto dokumenty pochádzajú, bolo založené na odseku 3 tohto článku s ohľadom na skutočnosť, že dotknuté štáty nesúhlasili so sprístupnením takejto informácie.

101 S ohľadom na osobitnú povahu citlivých dokumentov článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 upresňuje, že takéto dokumenty sa zaznamenávajú v registri alebo uvoľňujú na uverejnenie iba so súhlasom ich pôvodcu. Ako Súd prvého stupňa správne usúdil v bode 95 napadnutého rozsudku, z uvedeného upresnenia vyplýva, že pôvodca citlivého dokumentu má právo nesúhlasiť so sprístupnením nie len

obsahu uvedeného dokumentu, ale rovnako aj samotnej skutočnosti existencie tohto dokumentu.

102 Uvedený orgán je teda oprávnený vyžadovať utajenie, pokiaľ ide o samotnú existenciu citlivého dokumentu, a v tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 96 napadnutého rozsudku z toho správne vyvodil, ako to uviedla Rada na Súdnom dvore, že tento orgán má tiež právo nesúhlasiť s oznámením jeho totožnosti v prípade, že existencia uvedeného dokumentu sa stala známa.

103 Takýto záver, ktorý sa ponúka vo vzťahu k zneniu článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, je možné vysvetliť s ohľadom na osobitnú povahu dokumentov uvedených v odseku 1 tohto článku, dokumentov, ktorých veľmi citlivý obsah odôvodňuje, ako vyplýva z odôvodnenia č. 9 uvedeného nariadenia, osobitné zaobchádzanie s nimi. Takýto záver preto nemožno považovať za neprimeraný z dôvodu, že pre žiadateľa, ktorému je prístupu k citlivému dokumentu odmietnutý, môže znamenať sťaženie alebo dokonca praktickú nemožnosť zistiť totožnosť štátu, z ktorého tento dokument pochádza.

104 Vzhľadom na to, že posúdenie právnych a skutkových okolností Súdom prvého stupňa v bodoch 95 až 97 napadnutého rozsudku navyše samo osebe postačuje na podporu záveru, ku ktorému došiel tento súd v bode 99 uvedeného rozsudku, a teda že Rada bola oprávnená odmietnuť oznámenie totožnosti dotknutých štátov, nie je potrebné skúmať dôvod vyplývajúci z nesprávneho výkladu článku 4 ods. 5 nariadenia č. 1049/2001, keďže takéto skúmanie by v žiadnom prípade nemohlo viesť k spochybneniu uvedeného záveru, a teda ani výroku napadnutého rozsudku.

105 Pokiaľ ide o druhú časť piateho dôvodu odvolania, treba konštatovať, že na rozdiel od tvrdenia odvolateľa bol argument odvolateľa, podľa ktorého Rada nesprávne postupovala, keď neuviedla dôvody, pre ktoré oznámenie totožnosti dotknutých

štátov mohlo poškodiť verejný záujem týkajúci sa verejnej bezpečnosti a medzinárodných vzťahov, Súdom prvého stupňa dostatočne preskúmaný.

106 V tejto súvislosti totiž treba uviesť, že Súd prvého stupňa v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku stanovil, že Rada tým, že v prvom rozhodnutí o odmietnutí odkázala na článok 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001, z čoho bolo možné nevyhnutne vyvodiť, že dotknuté dokumenty boli citlivými dokumentmi, a tým, že sa odvolala na nesúhlas dotknutých členských štátov s oznámením ich totožnosti, umožnila odvolateľovi pochopiť dôvody uvedeného rozhodnutia a Súdu prvého stupňa uskutočniť jeho preskúmanie.

107 V spomenutom bode 64 Súd prvého stupňa predovšetkým výslovne zdôraznil, že dvomi kritériami uplatnenia článku 9 ods. 3 nariadenia č. 1049/2001 boli jednak skutočnosť, že dotknutý dokument je citlivým dokumentom, a jednak skutočnosť, že pôvodca dokumentu nesúhlasil so sprístupnením požadovanej informácie. Súd prvého stupňa tak nepriamo, avšak presvedčivo uviedol, že takýto nesúhlas postačuje na odôvodnenie odmietnutia prístupu k uvedenej informácii Radou bez toho, aby Rada musela skúmať dôvody tohto nesúhlasu alebo uviesť, či a akým spôsobom by oznámenie tejto totožnosti mohlo poškodiť záujmy chránené článkom 4 ods. 1 písm. a) tohto nariadenia.

108 Piaty dôvod, ktorý odvolateľ uvádza na podporu svojho odvolania, teda nie dôvodný ani v jednej z jeho dvoch častí, a preto musí byť zamietnutý v celom rozsahu.

109 Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody uvedené na podporu odvolania musia byť v jednom prípade vyhlásené za neprípustné a v ostatných prípadoch za nedôvodné a v dôsledku toho musí byť uvedené odvolanie zamietnuté.

O trovách

110 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada navrhla zaviazať odvolateľa na náhradu trov konania a odvolateľ nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Pán Sison je povinný nahradiť trovy konania.

Podpisy